

Sygn. akt I KK 432/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2023 r. na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy P. S. skazanego z art. 59 ust. 1 i 3 oraz art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt II Ka 119/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt II K 520/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, z wyjątkiem uiszczonej opłaty od kasacji;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. R., Kancelaria Adwokacka w S. filia w S., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego P. S..**

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że:

1/ w bliżej nieokreślonym dniu w kwietniu 2019 r. w K. na ul. [...] w woj. [...],
wbrew przepisom ustawy udzielił P. T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

środka odurzającego w postaci mieszaniny zawierającej w swoim składzie nową substancję psychotropową 4F-MDMB-BUTINACA o bliżej nieokreślonej gramaturze za kwotę 30 złotych, przy czym czyn ten stanowił przypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2/ w dniu 25 maja 2019 r. w K. na ulicy [...] w woj. [...], wbrew przepisom ustawy udzielił P. T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środka odurzającego w postaci 1,65 g mieszaniny zawierającej w swoim składzie nową substancję psychotropową 4F-MDMB-BUTINACA, która to substancja zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii (art. 44f) zaliczana jest do nowych substancji psychoaktywnych grupy III - NPS, za kwotę 40 złotych, przy czym czyn ten stanowił przypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

3/ w dniu 23 czerwca 2021 r. w miejscu zamieszkania w K., przy ul. [...], wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową grupy I-P zawierającą w swoim składzie chlorowodorek 3-CMC w łącznej ilości 101,67 grama netto, co łącznie stanowi znaczną ilość substancji psychotropowej, która wystarczałaby do odurzenia jednocześnie co najmniej 508 osób, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem z dnia 2 lutego 2022 r., w sprawie o sygnaturze akt II K 520/21, orzekł w tym przedmiocie, co następuje:

I/ oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia w warunkach ciągu przestępstw czynów opisanych w pkt 1 i 2, to jest popełnienia ciągu dwóch przestępstw z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 59 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

II/ oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3 ustalając, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary roku pozbawienia wolności orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 4 czerwca 2018 r., w sprawie II K 240/18, to jest, popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

64 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 62 ust. 2 powołanej ustawy wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności;

III/ na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył orzeczone w pkt I i II kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu P. S. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 23 czerwca 2021 r. do dnia 2 lutego 2022 r.;

IV/ na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych dowodów rzeczowych; wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania sądowego.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego i prokurator Prokuratury Rejonowej w Kole [na niekorzyść oskarżonego].

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2022 r., w sprawie II Ka 119/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustalił, iż czyny z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione zostały w ciągu 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 4.06.2018 r. w sprawie II K 240/18 i przyjął, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstw przypisanych w punkcie I zaskarżonego wyroku w łącznej kwocie 70 złotych;

- utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego P. S., który zaskarżył orzeczenie w całości [z wyjątkiem rozstrzygnięcia o kosztach sądowych] i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

- 1/ obrazę art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k., przez nierozważenie wszelkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na

korzyść oskarżonego i rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2/ obrażę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przez przyjęcie, że oskarżony posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koninie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego Prokuratur Rejonowy w Kole wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Ponieważ sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a więc nie mógł naruszyć art. 7 k.p.k. – a tym bardziej art. 410 k.p.k. – to w rzeczywistości oba zarzuty skierowane zostały przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji. Obrońca zaniechał bowiem sformułowania zarzutu przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego, co czyni kasację w istocie niedopuszczalną.

Pierwszy zarzut opiera się na twierdzeniu, że nie należało dać wiary zeznaniom świadka P. T.. Z natury swej, nie jest to zarzut kasacyjny, gdyż odnosi się do oceny wiarygodności świadka – zarzut ten przy tym pozbawiony jest uzasadnienia dłuższego niż dwa zdania. Analiza zeznań świadka nie prowadzi jednak do wniosku, by nie mogły stanowić dowodu obciążającego skazanego (k. 453v). Zresztą, wbrew temu co twierdzi skarżący, to właśnie niedokładna analiza zeznań tego świadka stała się przyczyną uchylenia wyroku Sądu I instancji wydanego w poprzednim postępowaniu (k. 166v). Drugi zarzut opiera się na twierdzeniu, że torebka, w której znaleziono narkotyki nie należała do P. S., bowiem znajdowały się na niej także odciski palców innych osób. Również i to jest zarzut niedopuszczalny na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., gdyż dotyczy ustaleń faktycznych.

Do obu takich samych zarzutów odniósł się już w sposób rzetelny i prawidłowy Sąd odwoławczy, a uczynił to zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. – chociaż naruszenie tych przepisów nie figuruje w treści zarzutów

kasacyjnych. Praktycznie takie same zarzuty zostały przedstawione w apelacji – w szczególności uzasadnienie apelacji jest identyczne jak uzasadnienie zarzutów kasacyjnych. Sąd odwoławczy prawidłowo uznał, że ocena wiarygodności zeznań świadka P. T., złożonych w dniu 26 maja 2019 r., została rzetelnie dokonana przez Sąd I instancji – bowiem zeznania te były logiczne, przekonujące i brak było jakichkolwiek powodów, by podważać przedmiotową relację, zwłaszcza, że stanowisko świadka co do tego, iż nabywał narkotyki od oskarżonego, było w toku całego procesu konsekwentne i jednoznaczne. Sąd ten wskazał również, że nie mogło ulegać wątpliwości, iż znalezione w mieszkaniu oskarżonego substancje psychotropowe należały do oskarżonego – co więcej, w chwili przeszukania i ujawnienia tychże substancji oskarżony przyznał, iż należą one do niego, co potwierdzają zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali czynności na miejscu. W tym czasie również żona oskarżonego A. S. nie wskazywała, by odnalezione substancje psychotropowe należały do niej i by je dla kogoś przechowywała. Słusznie więc Sąd Rejonowy uznał, że późniejsze stanowisko oskarżonego, jak i jego żony, należało potraktować jako nieudolną linię obrony. Argumenty Sądu I instancji uznał za trafne Sąd odwoławczy. Rację miał również Sąd podkreślając, że z opinii zakresu badań daktyloskopijnych wynikało, iż na folii, w którą zawinięte były narkotyki, ujawniono ślady linii papilarnych oskarżonego, także po wewnętrznej stronie, co podważało w całości wiarygodność relacji A. S. i P. S.. Można jedynie dodać, że nie było możliwe, aby osoby postronne mogły mieć dostęp do narkotyków w torebce, skoro schowane były nad wanną w pustym otworze od halogenów (zeznania świadka M. S., k. 380).

Z powyższej analizy wynika jednoznacznie, że żaden z zarzutów kasacji nie spełniał warunków z art. 523 § 1 k.p.k., zgodnie z którym kasację można wnieść tylko w przypadku rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja w całości poświęcona jest próbie podważenia sposobu oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Tymczasem kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. Przypomnieć również należy, że w żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i

własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2021 r., I KK 121/20, LEX nr 3304206*).

Należało zatem uznać, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. – przedstawił bowiem rozważania wyjaśniające motywy kierujące nim przy uznawaniu zarzutów apelacji za bezzasadne. Jednocześnie obrońca nie przedstawił żadnych argumentów odnoszących się do analizy dokonanej przez ten Sąd, powtarzając jedynie zarzuty podniesione już w apelacji. Tymczasem rolą Sądu Najwyższego nie jest ponowne rozpoznawanie zarzutu apelacyjnego, lecz analiza czy Sąd odwoławczy rozpoznał go w sposób prawidłowy.

Zgodnie z art. 176 Konstytucji RP postępowanie karne, tak jak każde postępowanie sądowe, jest dwuinstancyjne. Celem kasacji jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego już prawomocnych orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 2021 r., II KZ 45/20, LEX nr 3112380; z dnia 30 stycznia 2019 r., V KK 465/18, LEX nr 2621140; z dnia 27 stycznia 2014 r., III KK 463/13, LEX nr 1425012*). Powtarzanie zatem w kasacji tych samych argumentów co w złożonym wcześniej przez stronę zwykłym środkiem odwoławczym (apelacji), stanowi, co do zasady, jaskrawe naruszenie przepisu art. 519 k.p.k. Można co prawda w kasacji wytykać uchybienie i wyrokowi sądu I instancji, ale warunkiem skuteczności tak skonstruowanego zarzutu jest wykazanie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Istotą kasacji jest bowiem wykazanie, że w czasie kontroli odwoławczej doszło do rażących błędów w przebiegu tej kontroli. W szczególności strona może wykazać, że niektóre z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.) lub jedynie w sposób niepełny (naruszenie art. 457 § 3 k.p.k.). Oba te zarzuty wymagają nadto wykazania, że uchybienia takie, jeżeli faktycznie wystąpiły - miały istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r., V KK 108/18, LEX nr 2642389*;

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2019 r., V KK 613/18, LEX nr 2615843).

Tymczasem w niniejszej sprawie nie można było mówić o tym, by Sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia wskazanych przepisów. Nie doszło również w toku postępowania odwoławczego do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia Sądu odwoławczego uchybień popełnionych przez Sąd I instancji, ponieważ ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy w Kole zostały słusznie uznane przez Sąd drugiej instancji za prawidłowe.

W podsumowaniu powyższych uwag należy stwierdzić, że nie doszło do podniesionych w zarzutach kasacyjnych naruszeń przepisów dotyczących sposobu dokonywania kontroli apelacyjnej. W rezultacie tej oceny zarzuty kasacyjne jawią się jako całkowicie pozbawione podstaw, a więc zasadne było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Należy zauważyć, że z oczywistą bezzasadnością kasacji mamy do czynienia w sytuacji, gdy już na pierwszy rzut oka, z pobieżnej oceny podniesionych w niej zarzutów w jasny sposób wynika, iż są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Taka właśnie sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie.

Skazanego zwolniono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, za wyjątkiem uiszczonej opłaty od kasacji.

Na podstawie § 4 ust. 3 oraz § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu adwokat K. R. od Skarbu Państwa kwotę 442,80 zł, obejmującą także VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego P. S..